

[Elna Munch.]

Jeg henstiller altsaa til den højtærede Minister, at han vil svare mig paa de forskellige Spørgsmaal, jeg her har rettet til ham, da jeg meget gerne vilde have det Resultat ud af hele denne Sag, at man virkelig naaede til at faa Medicinen og da navnlig de uhyre vigtige Præparater, der særlig er omtalt her, uddelt til en saa billig Pris som muligt til Befolkningen og fremstillet under saa betryggende Former som overhovedet muligt.

Ministeren for Sundhedsvæsen (Rubow): Jeg vil gerne takke det nedsatte Udvalg for den velvillige Behandling af dette Lovforslag. Jeg kan takke Flertallet, og jeg kan takke de to Mindretal.

Hvad de af Flertallet stillede Ændringsforslag angaar, kan jeg erklære mig ganske enig deri. De forekommer mig at tydeliggøre Lovforslaget og derfor kun at være gode og nyttige.

Dernæst vil jeg gerne udtale mig med et Par Ord om Mindretallets Forslag. Naar jeg her i første Række henvender mig til de konservative Medlemmer, vil jeg bede dem opfatte mine Udtalelser om deres Underændringsforslag, ikke som en Kritik, men som et Forsøg paa at faa dem med til Flertallets Ændringsforslag. Man maa jo vel huske paa Udgangspunktet for hele dette Lovforslag, det, der har sat Sagen i Bevægelse. Baggrunden for Fremsættelsen af dette Lovforslag er jo paa en Gang mørk og lys. Det drejer sig om en Sygdom, som gennem mange Aar og med Rette har været anset for en dødelig Sygdom. I de Aar, jeg har været Læge, har jeg haft at gøre med mange Tusinde Patienter, men denne særlige Sygdom, og den Maade, de Patienter dør paa, gør, at alle de Patienter af denne Art, jeg har haft med at gøre, staar mejslede i min Erindring. Man maa huske vel paa, at det her ofte drejer sig om livskraftige Folk, Folk i deres bedste Alder, der pludselig visner hen. Det sker paa den Maade, at deres Blod bliver tyndere og tyndere, efterhaanden saa tyndt, at det ikke kan føre Ilten rundt i deres Legeme, at de, om jeg saa maa sige, dør af Lufthunger, fordi deres Blod er blevet saa tyndt, at det ikke kan fungere. Saa er der for et Par Aar siden sket det lykkelige, at man overfor denne Sygdom har fundet et fuldkommen sikkert Middel. Det er saaledes, at det end ikke, hvad der næsten altid sker ved nye Lægemedler, er forsøgt afdiskuteret af nogen, at dette Middel er fuldkommen sikkert. Det har kun den

ene Ubehagelighed, at det er meget dyrt for Patienterne, men det har den lykkelige Side, at saa længe Patienterne kan faa det, er de fuldkommen sikre paa at kunne holdes i Live, arbejdsdygtige ganske som alle vi andre. Det, der har foranlediget dette Lovforslag, er da det, at man vil søge at skaffe Landets Patienter med denne Sygdom dette Middel til en saadan Pris, at de alle kan vente at opretholde Livet ved dette Middel. Alt det andet, der er kritiseret ved dette Lovforslag, træder efter min Mening fuldkommen i Baggrunden overfor det, at der er løst et Problem, hvis Løsning baade Lægestanden og Patienter i mange Aar har haabet paa, eller rettere sagt længtes efter uden Haab. Pludselig er Problemet løst, og Ministeriet og den høje Rigsdags Opgave er kun at se at skaffe Patienterne dette Middel til en overkommelig Pris. Jeg kan kun takke Flertallet indenfor Udvalget, fordi det fuldtud har forstaaet Lovforslagets Hensigt og fuldtud har villet medvirke til dets Gennemførelse.

Man siger, at Lovforslaget er daarligt og uforstaaeligt affattet; det ærede Medlem Fru Elna Munch bliver gladelig ved med at gentage, at det er uforstaaeligt. Jeg maa sige, at jeg selvfølgelig har mit ministerielle Ansvar for dette Forslag, og jeg har tilmed et ikke ringe personligt Ansvar, fordi det er Løsningen af et Problem, jeg længe har beskæftiget mig med og i høj Grad medvirket til Løsningen af. Det gør mig ondt, at det ærede Medlem siger, at Lovforslaget er uforstaaeligt. Jeg maa dog sige, at da jeg forelagde Udkastet til Lovforslaget for det dygtige Departement, jeg har til Raadighed, forstod enhver i dette Departement det, og da jeg forelagde det i Sundhedsstyrelsen, forstod hver eneste af dens Medlemmer det, og da jeg forelagde det for det høje Ting, viste det sig, at 11 af Udvalgets Medlemmer fuldtud forstod Meningen med det.

Jeg skal dernæst sige et Par Ord til de Konservatives Underændringsforslag, og jeg beder de konservative Medlemmer opfatte mine Ord i venskabelig Aand. Jeg mener, at deres Ændringer i Virkeligheden er af den Art, at jeg næsten kan sige, at de Konservative har givet mig deres Haand. Jeg udtrykte ved første Behandling det Haab, at det ærede Medlem Hr. Hendriksen ved anden Behandling vilde give mig hele Haanden. Hele Haanden har jeg maaske ikke faaet, jeg mangler endnu den lille Finger, men naar jeg gennemgaar deres Underændringsforslag, vil det blive ganske klart, at det konservative Parti nu møder med betydelig større Forstaaelse og Sympati,